

ΠΩΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΜΕ ΟΤΙ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ:

1. Από την πορεία που ακολουθεί ο συγγραφέας: Από το γενικό στο ειδικό, από γενικές εικόνες σε λεπτομερειακές. Οργανώνεται:

α. Με βάση ένα σταθερό σημείο περιγραφής, όταν ο συγγραφέας μένει ακίνητος και από εκεί περιγράφει το χώρο.

β. Με βάση την κίνηση προς ένα τέρμα

- από μακριά πάμε κοντά.

- από βόρεια πάμε νότια κτλ.

- από πάνω πάμε κάτω και το αντίστροφο.

2. Από τη γλώσσα της περιγραφής που χαρακτηρίζεται από:

• **σαφήνεια, ακρίβεια**

• **χρήση επιθέτων** που προσδίδουν ζωντάνια και παραστατικότητα

• **κυριαρχία του ενεστώτα και εξακολουθητικών ρημάτων που δηλώνουν τη διάρκεια.** Έχουμε συχνή χρήση βοηθητικών ρημάτων (είμαι, έχω).

3. Όταν απουσιάζουν τα σχόλια και η διατύπωση κάποιας γνώμης ή η έκφραση συναισθημάτων από αυτόν που περιγράφει.

4. Η κυριαρχία του γ' προσώπου και η παθητική σύνταξη.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΜΕ ΟΤΙ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΦΗΓΗΣΗ:

1. Όταν στην ιστορία μας υπάρχει εξέλιξη ενός γεγονότος ή μιας σειράς γεγονότων πραγματικών ή φανταστικών.

2. Επειδή η αφήγηση οργανώνεται με άξονα τον χρόνο, αλλά τα γεγονότα ή οι καταστάσεις που εξιστορούνται συνδέονται αιτιολογικά μεταξύ τους.

3. Κύριος χρόνος της αφήγησης είναι ο αόριστος, αλλά χρησιμοποιείται και ο παρατατικός.

4. Στην αφήγηση χρησιμοποιούνται συνδετικές λέξεις ή φράσεις που δείχνουν:

α. Τη χρονική σειρά των γεγονότων (π.χ. *ύστερα, μετά, στη συνέχεια* κ.λπ.)

β. Την αιτιολογική σχέση μεταξύ τους (π.χ. *επειδή, καθώς, αφού, ενώ, έτσι* κ.λπ.).

ΠΩΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΜΕ ΟΤΙ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ:

1. Όταν στο κείμενο χρησιμοποιούνται **επιχειρήματα**.

► Δύο είδη επιχειρημάτων είναι:

α. Τα επιχειρήματα διά μέσου παραδειγμάτων. Για να στηρίξουμε τη θέση ,ας χρησιμοποιούμε παραδείγματα π.χ. από την ιστορία, την επιστήμη κ.λπ.)

β. Τα επιχειρήματα με αιτίες

Χρησιμοποιούνται περισσότερο σε επίσημα κείμενα, κυρίως στον χώρο των επιστημών

2. Όσον αφορά τη γλώσσα των επιχειρηματολογικών κειμένων παρατηρούμε:

Τη χρήση ρητορικών ερωτήσεων

Τη χρήση συνδετικών λέξεων ή φράσεων που:

- δηλώνουν ανάλογη σημασία: *επίσης, συνεπώς, φυσικά, με αποτέλεσμα* κ.ά.

- εκφράζουν πιθανότητα: *μπορεί, ενδέχεται, είναι δυνατόν, πιστεύω, υποθέτω* κ.ά.

- εκφράζουν δεοντολογία (κάτι που πρέπει να γίνει): *πρέπει, χρειάζεται, κρίνεται απαραίτητο, επιτρέπεται* κ.α.